

умищи-тъ—наели ми ся и тѣ на ветхо село новъ законъ да правятъ!—Тежко имъ на булгурия!—[излиза].

Позорище 5-то.

Прѣдшнии-тъ безъ Смарандж.

Богыня-та. [задъ перде-то] Отче, отче небесный! Туй жена ли бѣше или скотъ въ подобіе человѣческо?!—О! Отче мой! азъ ся убѣдихъ вече че твоя-тъ думы не сж быле за оныгъ, а цѣла истинна.—Боже, Ты си всевъдуцъ!—

Слава.—Ахъ, тятко, какво чуюхъ!—

Йордана.—Менѣ ми настрѣхнахъ космы-тъ!—

Слава.—Като ѣж видѣхъ, азъ мисляхъ да ѣж моля да ся смыла на насъ, да нѣж прибере въ кѣщѣ-тъ си, догдѣ ся освободи тати.

Йордана.—Недѣй ся отчаява сестриче.—Почти сичкы-тъ богати хора, безъ истинско образуваніе, сж таквизи.—Далѣчъ! о! далѣчъ е добродѣтель-та отъ този свѣтъ!

Богыня-та.—[за себе си] О! да знаяхте колко е близу тя?!—

Позорище 6-то.

Баба Куна, слѣпа, водена отъ едно дѣте, Мара, и прѣдшнии-тъ.

Баба Куна.—Охъ, не могъ, не могъ вече!

Мара.—Подкрѣпете още силы-тъ си, бале;—нынѣ сме вече близу,—нади ни казахъ че въ тѣзи улицѣ е конакъ-тъ?—

Баба Куна.—Ахъ, чедо мое, кога-то бѣхъ на твои-тъ години, менѣ сичкы-тъ свѣтъми ся видѣше тѣсенъ; нѣ сега—не могъ вече.—

Мара.—[плачевно] Ахъ, Боже, Боже! какво да правя сега?

Баба Куна.—О! зете, зете!—Дано за моя-тъ сызы да тѣ не накажеш Богъ.—Мажъ ми тѣ прибра отъ пѣтя, възпыта тѣ, научи тѣ на занаятъ, най-сетѣ дадохме ти за женѣ едничко-то наше чедо!—О! Маріе! Маріе! Ты виждашь отъ небеса-та че нинѣ не мисляхме злѣ за те-